

67. seminář ASTROTHEOLOGIE Ing. J.Popelky

Bůh je život. Význam osobnosti v lidském životě.

Z diskuse po semináři: Dva druhy blaženosti (nirvána a Jáství):

(knihovna VILA UNIVERS – OV-Vítkovice 2.1.2010)

Poznámka: Dnes jsme museli změnit místo našich schůzek, a tak se nacházíme v knihovně duchovní literatury ve Vítkovicích (plánek a adresa na www.maliarik.wz.cz). Majitel, který zde pronajímá místnosti v duchovním účelům, nám toto naše setkání laskavě umožnil.

Přišli jsme sem ze světa, abychom se zde na chvíli setkali a po několika hodinách se zase rozejdeme do světa. Tento svět se nás neustále snaží odvést od reality. Kdybychom žili ve světě, který se by se nás snažil k realitě přivést a inspiroval by nás, jak se k této realitě dostat, tak bychom se ani nemuseli scházet.

Prožíval jsem a prožívám velmi náročné období. Astrologické vysvětlení mi říká, že mi tranzitní Saturn vstoupil na MC (hrot desátého domu) a dělá mi opozici na radixové Slunce. Jaký princip je Saturn?

Odpověď posluchačky: Zhmotnění.

J.P.: Já bych to řekl ještě jinak. Všechna zemská znamení mají ten účel, abychom se projevíli navenek. Pokud se chcete projevit navenek, potřebujete k tomu nějaký nástroj, který vám to umožní (fyzické tělo). Pokud se chcete navenek projevit v tomto prostředí, musíte mít tělo z tohoto prostředí. V okamžiku, kdy se máte projevit navenek, musíte brát automaticky své fyzické tělo a začnete si uvědomovat, že toto tělo má určité parametry. Je dočasné, velmi křehké, snadno zničitelné a tím pádem mohou do vás vstupovat pocity nedokonalosti (toto nyní silně zažívám), a nastává stav (opozice Saturna a Slunce), kdy Saturn představuje fyzickou realitu (z této reality vnímáme nejvíce fyzické tělo) a Slunce představuje samotný střed vaší bytosti. Úplným středem (jádro) naší bytosti je naše pravé Já. Když jsou tyto dva vlivy proti sobě, co to znamená?

Posluchačka: Že musí jít k sobě, nesmí se přetahovat.

Další posluchačka. Jedno nemůže být bez druhého.

J.P.: Jedno nemůže být bez druhého, ale hlavně, když se z jednou z těchto kvalit ztotožním, mám pocit „to jsem já“ – a tak jsem představitelem této kvality a ta druhá kvalita je přesně opačná. Tím, že je přesně opačná, je pro nás zajímavá. To znamená, že pokud jsem Sluncem, jsem ve středu své bytosti, kvalita, kterou představuje Saturn – vnějšek, je úplně něco jiného. Když spočívám v srdci, je to úplně něco jiného než když jsem ve světě.

To je takový paradoxní úděl nás, lidí. Když se dostanete do kontaktu se svým Sluncem a začnete ho vnímat, cítíte se velmi krásně. Máte pocity optimismu, radosti, jste plní vitality, chcete něco dělat, když chodíte kolem lidí a vidíte, že jsou smutní, tak vás vaše srdce nutí, abyste vnesli do jejich života trochu toho tepla a světla. Slunce představuje radostný a tvůrčí život. Najednou je zde nějaký Saturn, který vás nutí se projevovat navenek, ale současně vás nutí si uvědomovat své tělo, kdy si uvědomujete, že tělo je mnohdy zdrojem problémů a dělá vám starosti. Pokud ne tělo, tak fyzické prostředí, ve kterém se nacházíte, vám může způsobovat mnoho starostí, protože život zde není legrace. Princip zhmotňování také znamená rozdělování. Když jste ve středu své bytosti, jste v jednotě. Když jdete ven, na povrch, začíná

pocit štěpení a začínáte vnímat, že jste odděleni od ostatních, a že ostatní jsou odděleni od vás a v tu chvíli začínáte prožívat pocity samoty a opuštěnosti. My jsme bytosti, kdy tyto dvě rozdílné kvality jsou obsaženy pod jednou kůží. V mé tranzitní konstelaci se Saturn zastavil a půjde zpět, čili ten vliv bude trvat několik měsíců. Cítím jeho vliv asi měsíc a zažívám pocity opuštěnosti, pocity nedokonalosti, které sráží člověku sebevědomí, ale současně je tam i Slunce, které mi říká: Tomu nesmíš podléhat, já chci taky žít. Problém opozice je to, že dvě rozdílné kvality chtějí žít spolu v jednom člověku. Někdy to ale člověk neustojí. Telefonoval jsem přítelkyni, která umírá na rakovinu a najednou jsem nevěděl, co vlastně říct. Najednou jsou ve hře Slunce (radost) a Saturn (nedokonalost, zranitelnost, omezenost, smrtelnost) a nyní se tyto dvě kvality mají utkat v jednom člověku. Tranzitní Saturn je nyní na začátku znamení Vah a celosvětově budou pro všechny příští dva roky aktuální partnerské vztahy. Mundánně se vytváří kvadratura Pluto – Saturn. Tento Saturn mi nyní vytváří přesnou opozici na mé Slunce a ještě mi začne dělat tranzitní Pluto kvadraturu na Slunce. Pere se ve mně přítomnost pravého Já v srdci (Slunce) s limitací fyzickým tělem (Saturn) a fyzickým prostředím, a do toho začne ještě působit tranzitní Pluto, který mne bude zkoušet, jestli v tomto prapodivném rozpoložení budu schopen si udržet vědomí vlastního Já a umět ho projevit navenek (protože Pluto je v Kozorohu).

Posluchačka: Ale tr. Saturn Ti přece ještě bude dělat trigon na Lunu.

Další posluchačka: Podle mě je to nějaká nutnost transformace tvého vnějšího působení (ve světě).

J.P.: Za takové konstelace, kdy má člověk pocity, že přebíhá z extrému do extrému, tlak a vnímání této reality člověka nějakým způsobem otupuje. Někdo to může řešit třeba alkoholem. (Pozn. Pokud má někdo Saturna třeba v Rybách, může mít sklony k pití alkoholu, protože vnímá svět způsobem, že se mu nelíbí a chce z toho utéct.) Trochu podobné stavy jsem také nyní zažíval. Alkoholem ale rozvibrováváme své emoční (astrální) tělo. Takže na druhý den se tyto pocity opuštěnosti ještě vystupňují. Tak to znovu řešíte stejným způsobem (alkoholem) a když to uděláte i třetí den, astrální tělo vám vibruje ještě více a tyto emoční tlaky jsou skoro nesnesitelné. Tyto stavy vás nutí opět tyto pocity „rozpustit“. Pokud to děláte pár dnů za sebou, je velká tendence (u slabších povah) sklouznout do alkoholismu. V tu chvíli jsem si uvědomil, jak je velice jednoduché se stát alkoholikem. Někdo nemusí celý život pít a může si myslet, že mu nic nehrozí, ale někdy stačí jedno období, kdy se necítíte nějak dobře a máte pocit, že je váš život velmi těžký a složitý a už jste v tom, ani nevíte, jak. Když jsem na Silvestra seděl v restauraci, přemýšlel jsem, co vám budu v sobotu vykládat. Seděl tam takový starší pán, byl takový zakaboněný, hleděl do stolu a popíjel pivo. Pomyslel jsem si, že má asi nějaké problémy. Já jsem mezitím někomu volal a říkal jsem volajícímu nějaké duchovní myšlenky. Ten pán najednou zbystřel a ptal se, zda si může ke mně přisednout. Říkal mi, že něco zaslechl, ale že je ateista. Nakonec z něho začalo vypadávat tolik moudra a pořád opakoval, že je ateista. Najednou mne začal zkoušet z Bible: O kolika stomech se píše v Bibli? Odvětil jsem: Samozřejmě, že o dvou. Řekl mi, že jsem první člověk, který to ví. Nakonec z tohoto ateisty vylezlo, že má perfektně prostudovanou Bibli a že ho zajímá duchovno. On si říká ateista proto, že se nedokázal vyrovnat s tím, co hlásá katolická církev. Když řekl, že je ateista, ne že by byl antiduchovní, ale nelíbí se mu názory podávané církví. Začal jsem mu vysvětlovat různé duchovní pravdy a on najednou velice ožil. Když jsem mu řekl: Předě Mnou se nemůžete stejně skrýt, já vím, že jste božská Bytost., sice ho to překvapilo, ale dělalo mu to velice dobře. A to je důležité. Seděli jsme s tímto pánem na Silvestra a když jsme čekali společně na příchod, řekl: Tak a ještě minutu a zase to bude všechno stejné! Když jsme potom odcházeli s kolegou pryč, tento pán chtěl jít ihned s námi, protože bylo na něm vidět, že prožil něco mimořádného.

Rád se chodím procházet na hřbitov. Když jsem tam byl především na vycházce, vstoupila do mne zvýšená intenzita vyššího Já. Bůh je život. Bůh není nějaká teorie, ale je to samotný život. Patří k životu návštěva restaurace?

Odpověď posluchačky: Jistěže.

J.P.: Patří tam všechno.

Posluchačka: Každý má ale svoji cestu.

J.P.: Pozor na to. Já zde nechci dělat propagaci chození do restaurace na pivo. Já se zde jen dělím o své zkušenosti.

Další posluchačka: Na druhé straně je to symbol - místo, kde se setkávají lidé.

Další posluchačka: Pokud je člověk sám, začne vyhledávat místa, kde jsou lidé, divadla, kina, restaurace apod. Všechno má svůj smysl, ale je otázka, co je ta správná míra. Podle mne nejsou správné extrémy.

J.P.: Poznaťte, že Bůh je samotný život i s tím, co se v tomto životě odehrává, je velmi důležitý.

Nelze žít svůj život a ve volných chvílích hledat Boha.

Posluchačka: Můžeš dělat, co chceš, ale musíš si uvědomovat, že Ty jsi přítomen.

J.P.: Jinak řečeno: **Prožívání života musí být akt hledání Boha. Nelze rozdělovat život a hledání Boha. Žití osobního života musí být totožné s prožíváním Boha.** Pokud toto někdo pochopí, najednou se vám změní představa o tom, co je morální a není morální život.

V knize *Neosobní život* je napsáno:

Všechno jest dobré.

Po dobu celých roků otravovalo falešné „poznání dobra a zla“ krev mého lidu, má těla. Ale vám, kteří můžete se probudit ze sna o zlu způsobeného tímto jedem, má být zjeveno druhé mysterium. Slova druhého mysteria jsou mnohým známa a používána ke konání zázraků; ale proto jich nemáš lehce přecházet. Mnozí sice uzdravovali různé nemoci těmito slovy a přece nepoznali nikdy jejich pravý význam. Do tvého srdce piši tato slova: „Vše jest dobré!“ A tj. druhé mysterium. Praviš, že zde není žádného mysteria? Až uvidíš, že vše jest dobré, spatříš mne.

Jsem Bůh. Žiji ve všech tělech a jsem všudypřítomen. Nenalezneš žádného tzv. špatného místa, abych tam nebyl Já. Já a jen Já jsem tam, zdokonaluje své těla odchylným způsobem. Žiji v každém podnětu, nepodrobují se žádnému pravidlu. Domníváš se, že se podrobují nějakému pravidlu aneb ideálu anebo, že kráčí pod nějakým praporem? Že musím provádět svou vůli dle téhož vzoru, který jsem určil tobě?

Do tvé mysli vložil jsem vzor představy, dle které odsuzuješ Můj život v jiném těle. Ano, volám všemi hlasy, aby každé tělo uposlechlo různým způsobem, neb všechna těla poslouchají mou vůli. Pozoruješ-li mé dílo, které tvému mentálnímu ideálu a smyslu pro poslušnost jest ku pohoršení, tu řekneš ve svém srdci: „To nemůže být vůli Boží“, anebo řekneš: „Je-li to vůle Boží, pak pro mne není Boha.“

Za těchto okolností daří se ti ještě dobře, neb viz, že Já to jsem, který žiji v tobě, napovídá ti tato slova. Dokud nejsi pohotov, abys žil vědomě, jako Já, dotud jest dobře, přizpůsobíš-li se svému ideálu tak, jak jsi jej sobě vytvořil. Dokud nejsi podněcován inspirací a láskou, dotud jest dobře, budeš-li podněcován svědomím a žádostmi.

Určuješ-li ve svém srdci bližním nějaké pravidlo jejich jednání, přeje si, aby se stali, jak to nazýváš, „dobrymi“ a přizpůsobili se tvé představě o „správnosti nebo povinnosti“, aneb

předpisuješ-li jim, co by měli konati, pak pozoruje mé skutky, zapochybuješ-li někdy: „Může toto býti božská vůle?“

Nemám přání. Ale tobě, dokud nejsi připraven pro Mou blaženost, vnukám všechna přání, jež forma tvého ducha jest schopna přijmouti. Jestliže si přeješ pro sebe, nebo pro jiné, aneb pro vás pro všechny majetku, výtečnosti aneb, „aby druzí byli dobrými“, v každém takovém případě Já vnukám ti tato přání; Já, aby tvé tělo nabylo síly k vyjádření oné radosti ze života, jenž jsem Já a jenž jest „nad přáním“.

Ospravedlňuji všechny věci. Necht' všichni, kteří používají posvátných slov: „Všechno jest dobré“, čímž mnohé uzdravují, si uvědomí, že tato slova ospravedlňují každé jednotlivé tělo a počin. Jsem Pravda. Není jiné pravdy, než to, co jest: všechno co jest, jest Pravda.

Praví ti tvé svědomí, že máš toto učinit a tohoto zanechat. To jsem ti vnukl Já. Vstípl jsem ti svědomí rozhodující o všem, co forma tvého ducha může přijmout. Tobě odhaluji jeho účel a v případné době postřehneš Můj účel nejen v tom, že vstěpuji ti svědomí, nýbrž i v tom, že do každého z mých těl vstěpuji různé, odlišné svědomí. Zdokonaluji orgány tvého ducha a těla proto, aby mohly vyjadřovat Mou radost.

Orgán tvého ducha však, který později bude vyjadřovat Mou svobodu, může být nejlépe zdokonalován bojem proti otroctví; proto vydal jsem tě po nejzazší snesitelnou mez v porobu vědomí.

Protože orgán tvého ducha, který později bude vyjadřovat libezné Mé vědomí, může být nejlépe zdokonalován omezujícím Sebevědomím, vložil jsem do tebe veškeré Sebevědomí, jež můžeš snést, vypracovává je tak, abys byl cele Mým a úplně ovládnut dechem mé inspirace. Pravím tobě tudíž, že jest dobře, jsi-li ovládnut svědomím a žádostí, dokud tvůj duch nevzroste a Mne si neuvědomíš, abys pak byl ovládnut inspirací a láskou.

Pokud někdo chce najít Boha, může to dosáhnout jedině svým životem.

Pouze Život sám ví, který život miluje. **Milovat Boha znamená – milovat Život.**

Včera jsem se ptal přítele: Dělá ti dobře, když děláš dobře jiným lidem? Odvětil, že ano. Řekl jsem mu, že po smrti se nemá čeho bát. Existují bytosti, kterým dělá dobře, když můžou ubližovat. V tomto světě to mají poněkud komplikované, protože zde mohou někoho zabít jen jednou. Existují ale světy, kde vám mohou ubližovat pořád, tam nemůžete zemřít a ony tam mají větší prostor se vyřádit.

Polarita mezi ohněm (jednota) a vzduchem (rozmanitost) ukazuje na to, že Bůh je jeden, On ale potřebuje partnerku. Bůh je jednota, ale jednota se nespokojí s jednotou, protože to je pro ni přirozený stav. Jednotu nejvíce láká to, aby měla za partnerku přenekonečnou rozmanitost kvalit, procesů, dějů, všeho. To je taky ten důvod, že cokoliv Život vytvoří, je jedinečné. Bůh – Život nikdy nevytvoří dvě stejné věci. Ani dva atomy vodíku nejsou stejné. Jednota se nespokojí s ničím jiným než s absolutní rozmanitostí. To je právě ten důvod, proč budeme Boha hledat a chápat donekonečna. To je důvod, že nemůžete nikdy dosáhnout stavu (ani v nebi ne), že řeknete, že už znáte Boha se vším všudy. Chápání a poznávání Boha je nekonečný proces. Ježíš to vyjádřil slovy: „Blahoslavení chudí duchem, neboť jejich je království nebeské.“ Ježíš tím nemyslel nějaké prosté lidi, kteří uvažují jednoduše. Je to o tom, že si má každý uvědomovat, že o Bohu nevíme skoro vůbec nic. Nesmíš dosáhnout stavu, že si budeš myslet, že dosáhneš stavu, kdy budeš Bohem tak nasycený, že už dál nemůžeš z Boha něco objevit.

S Bohem to je jako se sexem.

Posluchač: Nikdy se ho nenabažíš (?)

J.P.: Přemýšlel jsi někdy, co je na sexu vzrušující? Když v někom nastane sexuální vzrušení, tak jen ví, že to cítí a že ho to k něčemu nutí. Ale kolik máš fyzických těl?

Posluchač: Jedno.

J.P.: A toto tělo má různé části. Dělá ti nějaký velký problém, když někdo uvidí tvé dlaně či hlavu? Připadá ti samozřejmé a normální, že tyto části těla jsou přístupné pro veřejnost. Ale máš určité tělesné partie, o kterých si myslíš, že jsou hodně intimní, že? Sex je o tom, že každý ví, že má určité intimní partie svého těla, a najednou se objeví nějaká bytost, ke které jsi pojal zvláštní důvěru, že tak jako své dlaně ukazuješ komukoliv, tak najednou máš vůči určité bytosti takovou důvěru, že si s ní vytvoříš takový intimní vztah, že ti není trapné před ní odhalovat intimní partie svého těla. Toto přece neuděláš každému. Tyto intimní partie jsi schopen odhalit pouze bytosti, které nějakým způsobem věříš. Není v pozadí sexuality nějaká blaženost, že máš k dispozici bytost, ke které sis vytvořil intimní vztah či že máš možnost s ní zažívat něco intimního? Dovedete si představit, že by neexistovala jiná lidská bytost, ke které máš tak intimní vztah, že cítíš, že jí můžeš odhalit ze svého těla to nejintimnější?

Dotaz posluchačky: Myslíš si, že dnešní mladí lidé nad tímto vůbec přemýšlí?

J.P.: Nepřemýšlí, ale my nad tím musíme přemýšlet. Četl jsem nyní, že vše jest dobré. Já neodsuzuji žádné tělo, ať si kdokoliv dělá cokoliv. Já nic proti tomu nemám, vše je dobré. Ale současně to není zcela pravda.

Bůh má taky tělo. Je jedna Láska, jedna chuť tvořit. Tato jedna jediná Láska vytváří různé způsoby fungování (Ideje). Idea je síla, která někoho nutí, aby fungoval určitým způsobem. Každá Idea, která vyvěrá z Lásky, je buňka Božího těla. Tělo se skládá z buněk a tyto buňky jsou určité Ideje (způsoby fungování). Jestliže Bůh má tělo, tak i toto tělo má různé části. On má také dlaně. Když se díváte na oblohu a vidíte Měsíc, vesmír, díváte se na Boží dlaně. Vesmír, Měsíc, nebe, to není něco náhodného, ale je zde Někdo, kdo jej řídí. Bůh má ale i intimní partie na svém těle. Ruce odhaluje všem, nevadí mu, že je vidí všichni, má veřejnou podobu, kterou může vidět každý (třeba tím, že se díváte do vesmíru a žasnete, co tam je). Komu své intimní partie odhaluje Bůh?

Posluchačka. Tomu, komu důvěruje.

J.P. Přesně tak. Bůh odhaluje své intimní části pouze tomu, kdo si získal Jeho důvěru. Každý si může udělat Boha, jakého chce. Bůh je schopen na sebe vzít takovou podobu, jakou si vytvoříte ve své mysli. Když toto víme, snažme se vytvořit si toho nejlepšího Boha, jak jen to vůbec lze. Já nechci z Boha Jeho dlaně, ale chci z Boha to, co je nejvíce intimní. Můžeme si vytvořit formu Boha, jakou chceme a Bohu nedělá vůbec problém se do této myšlenkové formy vcítit a začne se vám v této formě ve vašem životě zjevovat. Pokud si uvědomíme, že máme tuto možnost si vytvořit Boha jakoby šitého na svoji míru, měli bychom se snažit toho využít a udělat si toho nejlepšího (nejintimnějšího) Boha. Bůh je nejvyšší intimita sama. Můžeme mít nějakého univerzálního Boha, který opravdu hýbe vesmírem, můžeme Ho vidět, jak se projevuje v růstu trávy, či ve veškeré přírodě, ale **člověk by měl usilovat o poznání takového Boha, kdy získáte velice intimního Partnera.**

Posluchačka. Třeba řádové sestry milovaly Ježíše. Je to určitá intimita, ne?

J.P.: Ano. Když se zjevuje Bůh v člověku, i když to je muž, tak i on je Jeho nevěsta a On je jeho ženich. I muži se zažívají ve vztahu k Bohu jako žena. Když jsem se procházel a cítil zvýšenou přítomnost Boha, neraduji se jen z toho, že Ho vnímám, ale začne mne fascinovat jedna věc: Máte pocit, že zde jsem jako reálná bytost? Ano. A přitom On je mnohem reálnější než já, je z nás to nejreálnější. Fascinuje mne, jak to ten frajer dokáže, že On je naprosto reálný a přitom si Ho nikdo neuvědomuje. Jsou lidé, kteří vůbec nepotřebují řešit, jestli je či není Bůh. Bůh (Život) si takové lidi potom k Sobě postupně přivede sám. Když to necháte na něm, On si vás k Sobě přivede, ale může to trvat velmi dlouho. Je krásné, když člověk cítí potřebu hledat Boha, takový člověk je normální a mentálně zdravý. Člověk, který nemá vůbec

potřebu hledat Boha, je psychicky nemocný. Každý člověk, který hledá Boha, si musí uvědomit, že on jakožto člověk Boha nehledá. Je to Bůh, který hledá sám sebe.

Víte, jak Bůh dokáže sám sebe udělat nereálným? Má jen jedinou možnost: Může to udělat jediné skrze vaše myšlení. Jestli je Bůh reálný či nereálný, o tom rozhoduje vaše mysl. Nemůžeme ztratit Boha tím, že se inkarnujeme do hmoty. Hmota za nic nemůže, ona nic nedělá. O nalezení či ztrátě Boha (našeho Života) rozhoduje jediné vaše mysl. Boha nehledá naše fyzické tělo. Boha hledá naše mysl.

Veškerý život, který prožíváme, je jen vztah mezi naší myslí a Bohem. A ptám se. Kde jste vy? Vy vůbec neexistujete. Existuje jenom Bůh a mysl. A když se zeptáte: A kde jsem já? Vy neexistujete. Když člověk zažívá stav vnímání rozdílu mezi Bohem a myslí, začne si uvědomovat, že Bůh je zdrojem veškeré energie a vitality, je hodně energický. Kdo je energičtější, muž nebo žena? Muž. Právě Já je mužský prvek tvé bytosti. Duše (naše mysl) čerpá energii ze svého Ducha. Duše je slabší po energetické stránce, proto je ženská. Já jako Jaroslav Popelka, když zažívám Boha, si uvědomuji, že zažívám Boha díky své myslí. Vnímám ji, že je to žena Boží. Pokud se vnímám, že jsem svým pravým Já, vnímám se jako muž.

Zkontrolujte se a když si budete chtít uvědomovat Boha (doufám, že my už Boha nehledáme, ale že se Ho snažíme zažívat, už jsme si to myšlenkově, doufám, vyjasnili), tak pokud se přistihnete, že ve vás existuje postoj, že já masitý člověk budu hledat Boha, tak s tím přestaňte, to nemá smysl. Tímto to nikam nedovedete. Tělo nemůže nalézt Boha, není schopno vnímat Boha. Tento reálný je očima neviditelný, ušima neslyšitelný, rukama nedotknutelný. A proč? Tělo nemá šanci. To je jeden ze základních faktorů, proč je tento reálný lidem neuchopitelný. Pokud se nedostanou lidé do fáze svého duchovního vývoje, že chtějí být osobně v kontaktu s Bohem, jsou pořád v postoji, že já fyzická bytost hledám Boha a mám naději, že Ho jednou naleznou. Pokud zůstanete ve vnitřním postoji, že já fyzická bytost naleznou Boha, blokuje se v poznání Boha. Bůh je tělem nenalezitelný. Uvědomte si ten paradox, když nějaký ateista a neznaboh vám řekne: Jak můžu věřit v něco, co nemůžu vidět. Až se mi Bůh někdy ukáže, tak v Něho začnu věřit, dříve ne. Takový člověk se navěky blokuje v poznání Boha.

Musíte si naprosto přesvědčivě uvědomit, že je zde někdo reálný a vy pouze potřebujete na Něho obrátit svoji pozornost a hlavně mysl. Bůh je uchopitelný pouze vaší myslí. Je úplně jedno, kde je vaše tělo. Je úplně jedno, co vidí vaše oči a co slyší vaše uši. Protože vám vaše tělo Boha nemůže dát, tak by vám Ho ani nemělo vzít. Je proto úplně vedlejší, kde je vaše tělo, jestli je ve Vítkovicích, v Havířově či v Chorvatsku. Podstatné je, aby se na něho obracela vaše mysl. Pracujte na tom, když budete chtít poznat Boha, zda ve vás není nějaký vnitřní dojem, že Boha chce zažít fyzický člověk. Pokud se tento dojem dostaví, nemá smysl pokračovat dále, takto Boha nenajdete. Takový dojem je důkazem, že věříte v to, že Já je přímo fyzickým tělem. Tělo má své povinnosti a potřeby, ale nemá šanci zachytit Boha. V procesu hledání nemusíte toto tělo ignorovat, ale nevěnujte mu pozornost, nechte ho jakoby bylo neutrální, nepovyšujte se nad ním, ani ho neponižujte, nechte ho být. Musíte zažívat, že jste Někdo, kdo je zachytitelný ne tělem, ale svojí myslí. Musíte být v pozici, že Já Jsem postřehnutelný jediné skrze svoji mysl. To jsou dva rozdílné stavy. První stav je, že já, masitý člověk mám naději, že pomocí nějaké techniky zažiji Boha. Toto hned odhodte! Tělo nemá v tomto procesu žádný význam.

Musíte zažít postoj, že Bůh je zachytitelný pouze pomocí mysli, ničím jiným a když toto ucítíte, musíte k tomu přidat ještě jednu věc: Jsem to přímo Já sám (který jsem si vždycky myslel, že něco hledám), který nutím a snažím se svoji mysl obrátit k Sobě samému.

Já nejsem hledač Boha, já jsem tvořitel Boha. Jedinou šanci, jak můžu vytvořit Boha, je to, že začnu chápat, že přímo Já jsem Bohem, vždycky jsem Jím byl, vždycky

Jím budu, ale po určitou dobu jsem se Já, Bůh schoval, protože jsem svoji lidskou mysl začal nutit myslet blbě. To byla jediná šance, jak jsem se mohl připravit o své vlastní Božství, že jsem přinutil svoji lidskou mysl, aby špatně myslela. V celém vesmíru je jenom jedna Bytost – Bůh. Existuje ale správný způsob uvažování a nesprávný způsob uvažování.

Když si zadám na internetu pojem jako je vyšší Já, pravé Já, božské Já, v češtině toho moc není, tak hledám v anglickém celosvětovém internetu. Najdete tam hodně odkazů, co je to pravé Já. Nikdo tam přesně nepopisuje, co se má proto dělat, jak Ho dosáhnout. Jsou tam třeba nějaké meditace, ale jak se prožívá vyšší Já, tam není. To je důvod, proč se zde scházíme. Nechci si dělat monopol na pravdu, ale osobně by mi bylo líto, kdyby měl nějaký Jarda či jiný člověk s tímto nějaké zkušenosti a nepodělil by se o ně.

Já 27 let každý den intenzivně hledám Boha. Věnuji tomu celý svůj život od rána do večera a pořád mám co dělat. Ale co mám dělat? Není to o tom, že musím neustále vytvářet nějaké nové myšlenky. Tento prožitek jsem již mnohokrát uchopil emočně (prožitkově). Stejně pořád z toho vypadávám. Někdy tam jsem, někdy ne. Nyní se jedná jen o to – neustále tento prožitek prohlubovat a snažit se, aby mne tento prožitek neopouštěl, aby byl trvalou součástí mého osobního života. Právě proto stále řeším, jak je to možné. Kdysi jsem si myslel, že budu číst nějaké knihy a chodit na nějaké přednášky či vyhledám nějaké lidi, kteří jsou v tom zblhlí a jednou propukne nějaké poznání a prožitek, a tím to budu mít navěky vyřešené. Hluboce jsem se vyvedl z omylu. Když jednou pro to člověk něco dělá a je natolik omilostněn, že tento prožitek jednoho dne vstoupí do naší bytosti, potom nastává ta skutečná práce, protože pak o ten prožitek přijdete a musíte se pak do něj stále navracet. To dělám já.

Když se objevila kniha Neosobní život (mám ji 23 let), která mi toto ze všech knih nejvíce přiblížila, tak 23 let opakuji neustále jedno a to samé dokola. My jsme miliony let o Sobě uvažovali špatně. Mysleli jsme si o Sobě něco, co vůbec nebyla pravda. P.J. Goebels říká: 100x opakovaná lež se stává pravdou. Jestliže 100 x opakovaná lež se stává pravdou, tak 50 x opakovaná pravda se taky stane pravdou. Pravda je silnější.

Můžete být do konce svých životů hledači anebo můžete ze sebe udělat zpřítomňovatele Boha. To záleží jen na vás.

Pokud si budete myslet, že nemáte Boha myšlenkově vyřešeného, budete hledači. Pokud je vám ale již jasné, co to Bůh je, musíte pouze tuto myšlenku stále myslet dokola. Kdo je to Bůh?

Oheň je naše pravé Já.

Země je naše fyzično.

Vzduch je naše mysl.

Voda je naše emotivita.

To živé je oheň. Země (naše fyzično), vzduch (naše mentalita) a voda (naše emotivita) jsou naše nástroje. Nyní mám možnost, že Já – živý se ztotožním s jedním z těchto nástrojů a místo toho, že budu Tvůrce a Tvořitel, se stanu nástrojem. V co uvěřím, to se stane. Pokud si budu myslet a uvěřím v to, že jsem nástroj, stanu se „šroubovákem“. Anebo budu Ten, kdo má k dispozici nástroje a budu je chtít tvořivě využít.

Bud' se ztotožním s tělem (a stanu se tělem), či s myslí (a stanu se myslí) či s emotivitou (a stanu se emotivitou). Většina lidí si myslí, že jsou tělo. Když si to myslí, stávají se tím. Když se pak odehrávají jejich tělu nějaké věci, nají pocit, že se to děje jim. Představte si, že existují nějaké bytosti, mohou to být nějakí spisovatelé či vědci, nebo nějakí kreativní lidé, kteří jsou ve stavu, kdy jejich tělesné potřeby nejsou pro ně již tak moc důležité. Pro ně je důležité něco vytvářet, třeba psát knihy, malovat apod. Tyto bytosti již nejsou ztotožnění

s tělem, ale se svojí myslí. Prožívají se podle toho, co se odehrává v jejich mysli (pokud mají inspiraci, mají radost, pokud ne, jsou nešťastní apod.). Je to sice ušlechtlejší ztotožnění než s masem, ale stále jsou pouze nástroje a ne Tvůrci.

Kdo četl knihu Neosobní život, ví, že pointa příběhu je v tom, že autor tohoto sdělení nás chce přivést k poznání, že Bůh je naše pravé Já a že existuje osobnost, která je nepřítelem poznání a která musí být překonána, jinak nepřijde poznání, že Bůh je moje vlastní Já.

Osobnost

Premýšleli jste někdy, co je to osobnost?

Posluchačka: To je náš charakter.

Další posluchačka: Osobnost je to, čím se člověk projevuje navenek a není to to pravé. Když to vezmeš psychologicky, tak do toho patří mnoho faktorů, včetně toho charakteru.

Další posluchačka: Osobnost je naše ego.

Další posluchačka: Je to moje představa toho, jaká jsem.

Další posluchačka: Je to emoční tělo.

J.P.: Ano, osobnost je naše emoční tělo. Proto jsem říkal, že je velmi dobré přemýšlet a meditovat nad zvěrokruhem, jak jdou jednotlivé živly po sobě. Je oheň (Duch - mé Já), země (fyzično), vzduch (moje mentalita), voda (moje emotivita). Je to logické: Je Duch, který vyzařuje navenek. Když se vyzáří navenek, vzniká mentalita, která následně vytváří emotivitu. Emotivita je vytvářena mentalitou (myšlením). Můžeme říct, že **vzduch (myšlení) je teorie, kdežto emotivita (voda) je praxe**. V nějakém počátečním kroku jste si museli ve své mysli začít myslet, že toto (mé fyzično) jsem já. Museli jste tuto myšlenku velmi dlouho promýšlet, až jste jí uvěřili (že jste tělem). Když jste se začali chápat jako fyzické tělo, tak ze všeho, co se odehrávalo tomuto fyzickému tělu, jste měli nějaký pocit. Když jste vnímali, že fyzické tělo má hlad, řekli jste si, že to je váš hlad. Když jste dali tělu najíst, v žaludku vznikl příjemný pocit a vy jste řekli, že to je váš pocit. Pokud vás někdo praštil rákoskou přes zadek, cítili jste, že to tělu nedělá dobře, a řekli jste si: Mně to bolí.

Osobnost je určitá emoční struktura, která vznikla na základě toho, že jste vnímali, že něco je tělu příjemné a něco nepříjemné. Osobnost je směsice mnoha různých pocitů, která je trvale ve vás přítomna. Budovali jste ji velmi dlouhou dobu (miliony let) a byla vytvořena událostmi, které se odehrávaly vašemu tělu.

Když něco dělalo vašemu tělu dobře, měli jste dobré pocity, když jste cítili, že je to tělu nepříjemné, měli jste nepříjemné pocity. Protože jste tyto pocity velmi dlouho budovali, jsou hodně prosáknuty do naší bytosti, což si vůbec neuvědomujete. Tyto pocity chtějí stále žít a chtějí, aby byly obnovovány a krmeny. Pokud přistoupíte na jejich hru, Já se vám neodhalí. Dáváte tak svému Já najevo, že vám dělají velmi dobře pouze tělesné pocity. Jsou to pocity, které naplňují život. Pak vnímáte, že zatím jste na takové úrovni, že jediné pocity, které budou mít pro vás cenu, jsou ty, které vnímáte skrze tělo, které je neschopno si uvědomit své Já! Tyto pocity znemožňují poznání vlastního Já. Milujete tak nepravdu, že vám dělá dobře, když jste zbaveni svého Božství.

V tom je obtíž mystické cesty, protože musíte pracovat se svojí emotivitou. Myšlenky jsou teorie, ale pocity jsou praxe! Když jste si vybudovali určitou emoční strukturu (skrze prožitky vašeho těla), musíte nyní začít budovat pocity na základě toho, co se děje s vaším Já. Když se ozvou nějaké pocity, které se objeví na základě touhy těla, tak si je sice uvědomím, ale nemusím je hned uspokojovat. Pokud by se ale vystupňovaly do takové intenzity, kdy bych nebyl schopen myslet na podstatné věci, tak budiž, nakrmím je a zase si jich nebudu všimnout. Budu si ale všimnout pocitů, které vznikají na základě toho, co se děje s mým Já. Když jsem v situaci, kdy si uvědomuji, že necítím své Já, měl bych být smutný. Když jsem v dobré

psychické kondici a najednou přichází prožitek Já, měl bych být radostný a nadšený. **Nemáme zrušit osobnost, ale musíme tu starou osobnost nahradit novou osobností.** Nebudu vnímat nepříjemné či příjemné pocity na základě toho, co se odehrává s mým tělem (třeba když se podívám do zrcadla a řeknu si, že mi ty šaty dnes dobře padnou, tak mám dobrý pocit), ale musíme si vytvořit emoční strukturu na základě toho, co se děje s mým Já. Musíme pocít Já uchopit, postavit ho před sebe a navázat k němu citový vztah. Musíte cítit, že toto Já milujete. Tak si vytvoříte novou osobnost.

Když začnete vnímat svoje Já, toto Já vás nutí k nějaké aktivitě (ať mentální, či emoční nebo fyzické). Pokud cítíte, že jste svoje Já následovali dobře, kdy Já chtělo skrze vás něco projevit a cítíte, že jste to dobře udělali, musíte mít radost. Je to dřina, vytvořit si novou osobnost, která vznikla na základě toho, co se odehrává s vaším Já. Není problém si vzít písemný seminář a přečíst ho, to je jednoduché, budu ho mít v mysli (teoreticky). Ale vytvořit si novou osobnost – nové prožitky, které se dotýkají mne samotného, je náročné. Byla by velká nuda, kdybych zde seděl jako posluchač a poslouchal Jardu. Víte, co tím chci říct?

V rámci budování nové osobnosti je třeba vytvořit pocit, že moje Já je to nejdůležitější v mém životě. Tuto skutečnost musíte prožívat. Někdo si třeba pomyslí, že Jarda je fajn kluk, ale nesmí to být absolutní konkurent, co se týče cenností a hodnoty ve vztahu k vašemu Já. Vaše Já a Jarda Popelka jsou nesrovnatelné věci. Musíte vnímat, že vaše Já je všechno, a Jarda je jen trošičku přínosný pro váš život. **Ani jedna jediná věc nesmí mít pro vás větší hodnotu než prožitek vlastního Já.** Jestliže nezaujmete tento mentální a emoční postoj k vlastnímu Já, tak ne že Já se vám neodhalí, ale Vy neodhalíte sami Sebe své mysli. Vy sami budete Ten, kdo bude blokovat toto poznání, protože si řeknete, že tato mysl Mně ještě není hodna, protože ona si ještě myslí, že někdo či něco jí učiní šťastnější než přímo Já sám.

Nehledejte nějakého vzdáleného Boha, Bůh je pocit Já!

Je pochopitelné, že každý člověk, kromě toho, že má tělesné pocity různého druhu, či pocity třeba z umění, má vnímat i naprosto konkrétní pocit TO JSEM JÁ!

Toto Já (pocit Já) jen čeká na to, až ucítí, že pocit Já je ten nejkrásnější pocit, který můžete v životě zažít.

Až vaše Já začne cítit, že pocit Já je pro vás ten nejsladší pocit, v tu chvíli bude docházet vaší mysli, že jste to Vy sami, odhalující se lidské mysli.

Protože toto Já jste přímo Vy sami, a protože toto Já bylo s vámi váš celý dosavadní život, i před vaším životem a bude s vámi i po vašem životě, je jasné, že jsme v životě prožívali různé události. Některé byly příjemné, některé byly nepříjemné a některé dokonce děsivé. Pokud máte jít na nějaký zákrok k lékaři, máte strach. A kdo má ten strach? Přímě Já. Lidská mysl nemohla pochopit, jak by Bůh mohl mít strach. S Bohem se pojí přece úplně jiné atributy: Neohroženost, nekonečnost, všemohoucnost atd. Jak můžete s Bohem spojovat strach?

Poznámka posluchačka: Protože On se spojil s tímto strachem.

J.P.: Někdo si stále myslí, že toto Já se někdy objeví. Anebo že si myslí, že toto Já je někdo jiný než jste Vy, ale to jste přímě Vy. Toto Já, které zažívá strach či radost, je přímě ON! Já, které poslouchá Jardu Popelku, je taky ON. Copak Mne poslouchá tvoje tělo či má mentalita? Copak Mne poslouchá tvoje emotivita? Ty Mne posloucháš a toto Já je přímě ON. Toto Já, které se hledá, vytvořilo myšlenku, že Já jsem tělo a lidská mysl říká, že musím toto tělo dopravit do nějaké lékařské ordinace, kde do těla začne někdo vrtat, píchat a řezat, což bude bolet a proto mám strach, ale je to pořád On. On + myšlenky o těle a na základě toho určité

pocity. Když si budu myslet, že se mohou dít s tělem nepříjemné věci, budu mít strach (emoci). Ale toto Já, které si to myslí a které to cítí, to je přímo On. A to jsem Já.

Když se někdo dostane k nauce o Já (že Bůh je naše pravé Já), pořád si myslí, že Já hledám či objevím Já. Ale Já jsem přímo tímto Já a vždy jsme Jím byl, akorát mám dvě možnosti, že Já si o Sobě myslím ptákoviny a budu žít v ptákovinách. Anebo si budu myslet o Sobě, co jsem opravdu a budu žít v úplně jiném duševním rozpoložení. Ale pořád to budu (tam i tam) Já.

Ten, kdo má být nalezen, zažíván a prožíván, je současně Ten, který toto poznání blokuje. Komu ho zadržuje (blokuje)? Vaší mysli (vaší duši) a vaší emotivitě.

Když hovořím o vás, nemám na mysli Vás jako živou Bytost, protože ta živá Bytost ve vás jsem Já sám. Stejně to můžete říkat i vy o mně. Ten, kdo hledá Já, je vaše mysl. Tato mysl nehledá nikoho jiného než Vás jakožto živou Bytost. Vy jste ten, kdo inspiruje vaši mysl k tomuto hledání. Nejste hledač, hledač je vaše mysl. Vy jste ten, kdo inspiruje vaši mysl, která vám řekne, abyste šli v sobotu na Jardův seminář, protože to může být pro vás přínosné. A Ten, kdo nutí tuto mysl, je Ten, kdo má být nalezen. Ten, kdo nalezne, bude vaše mysl. paradoxně Ten, kdo inspiruje hledání vaší mysli, je současně Ten, kdo zadržuje toto poznání. Chápete, proč? Protože Vy v okamžiku, když zjistíte, že vaše mysl je zaujata nějakými myšlenkami více než pocitem Já, tak řeknete té mysli, ať si za tím jde, ale Já jí pak neodhalím podstatu toho, kým jsem Já. To děláte Vy ke vztahu ke své mysli.

Když uvidíte, že ve vaší mysli vzniká nějaký pocit, buď na základě myšlenky či hudby nebo nějakých tělesných záležitostí, a když zjistíte, že tento pocit je pro vaši emotivitu důležitější než pocit Já, tak si Já zase řekne: Tak si ten pocit vychutnávej, ale Já ti neodhalím Sebe. To děláte Vy ke své mysli a emotivitě. Čekáte jen na okamžik, až vaše mysl a emotivita budou upřímně cítit, že pocit Já je to nejrozkošnější, co v životě můžete zažít. V tu chvíli se začnete čím dál více odhalovat své mysli, své emotivitě a svému fyzickému vědomí. Vy jste Ten, kdo inspiruje hledání a jste Ten, kdo toto poznání zadržuje. Vaše mysl a emotivita musí dospět k upřímnému přesvědčení, že pocit Já je to, co je ve vašem životě nejkrásnější.

A až se přistihnete, že od rána do večera vaše mysl myslí na Vás a přemýšlí o pocitu Já a myslí na Něj, a když ucítíte, že vaše emotivita se třepe netrpělivostí, až do ní zase vstoupí pocit Já, tehdy budete vědět, že je vaše duše pro Vás připravena a velice ochotně se jí začnete zjevovat.

To jsou samé paradoxy. První krok je, že musíte myšlenkově pochopit (a doufám, že to již chápete), že se nehledá nic jiného než vlastní pocit Já. **Tento pocit Já musíte jen zesilovat.** Co je blaženější než znát pravdu o Sobě? Nic. Blaho spočívá v tom, že cítíte, že zažíváte pravdu o Sobě. Neexistuje blaženější stav. Všechny ostatní blaženosti a lásky vyvěrají z této nejrozkošnější blaženosti, kdy zažívám pravdu o Sobě – Já Jsem Já. Veškeré procesy ve vesmíru vznikly z toho, že byl někdo, kdo byl nadšený z toho, že si uvědomuje sám Sebe.

Jestliže chci sobě něco dát a současně to nenabízím ostatním, sám si to blokuji. Jestliže Já, nutím svoji lidskou mysl k poznání, že jsem přímo pocitem Já (což je bohulibá činnost), ale současně bych odmítal to dát ostatním, v tu chvíli toto poznání nemůže přijít. Nemůžu měřit dvěma metry, jedním metrem Jardovi a druhým metrem jiným. Na všechny musí platit stejný metr. To znamená, že v rámci tohoto procesu prožívání (my už nehledáme) je velmi důležité to aplikovat okamžitě na jiné lidi. Nesmíte si dělat nějaké měřítko, že na někoho to budete aplikovat a na někoho ne (podle vašich sympatií k někomu), musíte to aplikovat na

všechny. Ano, tady je jiné tělo než toto moje tělo, je v něm jiný způsob cítění a myšlení než v mém těle. To je taky pravda, ale to živé v něm jsem Já sám. Když se dívám na jinou tvář, než tu, co znám ze svého zrcadla, musím být natolik vyspělá bytost, že jiný obličej mne nesmí zmást natolik, abych necítil pocit TO JSEM JÁ. V té další podobě žiji zase JÁ. Tentýž pocit JÁ, který je ve mně, musím aplikovat na cokoli a kohokoliv. V jiné bytosti, která má jiné uvažování a jiné tělo, jsem to Já v ní. Pokud bych si s někým stoupl před zrcadlo, měl bych být v takovém emočním postoji, že bych vnímal Sebe v tom i v tom. Nějakým způsobem bych zapomněl na svoji fyzickou podobu a ptal bych se, který z nich vlastně jsem? Vyřeším to jednoduše – jsem oběma.

Pozn. posluchačky: Ale ty máš projevit ten svůj paprsek a on zase svůj.

J.P.: Ano. První krok, který musíš udělat se svojí myslí, že tvá mysl musí pochopit, co je to pocit JÁ, ať víš, do jakého pocitu se musí trefovat tvá mysl. Až v tom získáš praxi, že budeš schopna se ve zlomku vteřiny obrátit na pocit JÁ a budeš vědět, že je to přímo On, tento pocit JÁ se začne velice prohlubovat a bude sílit. Ty ucítíš, že toto jediné JÁ se chce skrze tebe projevit určitým způsobem, skrze někoho dalšího zase jinak, ale za tím vším stojí Jeden a to jsi Ty. Myslíš, že by Mne bavilo, kdybych jen zažíval, že všechno jsem JÁ, ten prožitek stejnosti? Když se prožitek JÁ stupňuje, v určitém maximálním vystupňování vytryskne obrovská blaženost. Já si uvědomuji Sebe! Já jsem JÁ a to je blaženost, Láska, která tvoří různé Ideje. Idea je určitý způsob fungování a teprve idea je zárodek fungování naší Individuality, ale pořád to jsou různé Individuality, které vyvěrají z jednoho JÁ. Já si musím uvědomovat, respektovat a projevovat svoji Individualitu, kdy představuji určitý způsob fungování a jsem zobrazením určitých vlastností, které tato má Idea představuje. Individualita je Bůh, projevující se neopakovatelným způsobem. V každém je jedna z Božských Individualit, ale všechny tyto Individuality vyvěrají z jedné Božské skutečnosti, která je pocitem JÁ.

Hovořím o něčem natolik suverénně, jako bych to znal, a komu to vykládám? Sám sobě. To je ale blbost ne? Jak můžu Já, který to znám, vykládat něco sobě, který to neznám? Přesto je to možné. Já v jiných lidech mám k dispozici jinou mysl než mám k dispozici v Jardovi. Proto je to možné. Nepoučuji Sebe. Jsem to Já, kdo má být nalezen, Já v každém člověku o Sobě vím.

Poznámka posluchače: Vyvoláváš jiné emoce v druhých.

J.P.: Já se jen snažím inspirovat jinou mysl k pochopení, co je to JÁ. Snažím se v jiných lidech inspirovat jejich mysl, aby MNE jejich mysl uchopila v nich. JÁ ve vás vyvolávám to, abyste poslouchali Jardu, protože chci ovlivnit vaše myšlení. I Vy, jak zde sedíte, byste si měli uvědomovat, že jste to Vy, kteří skrze mysl Jardy ovlivňujete jiné mysli. Jsme to, co si o sobě myslíme. Pokud si budete myslet, že je Jarda někdo jiný než Vy, budete mít pravdu. Pokud si budete myslet, že jste v Jardovi Vy, taky budete mít pravdu.

Posluchač: A čím více nás bude takových, kteří si budeme uvědomovat skrze svoji mysl svoje vlastní JÁ, tak tím na tom to JÁ bude lépe. Bude mít pestřejší prožitek.

J.P.: Určitě. Jak říkal Ježíš: Poznejte pravdu a pravda vás osvobodí. Těžko se to vysvětluje, ale když budete jednou zažívat pocit a uvědomění, že znáte pravdu o sobě, že Já Jsem JÁ, bude to automaticky doprovázeno neskutečným pocitem štěstí. Pravda je přímo štěstí a činí vás šťastnými. Když budeš mít jistotu v uchopení této skutečnosti, která je společná všem, sám budeš pracovat na tom, aby z této jedné pravdy vyvěraly jednotlivé Individuality, ať máš možnost interakce, konfrontace s jinými kvalitami atd., abys viděl, že se dají věci dělat různými způsoby. Ty sám budeš mít zájem na tom, aby byly Individuality. My jsme bratři a sestry, ale také jsme současně ten JEDEN. Musíme zažívat svoji Jednotu a když známe Jednotu, známe Otce, ale také musíme mít možnost zažívat, že máme bratry a sestry, protože existují různé způsoby fungování, různé Ideje.

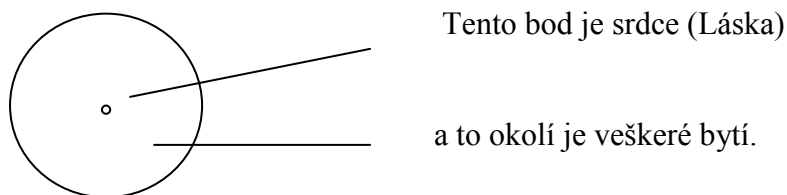
Kdyby byl mezi námi Ježíš, taky bys cítil, že je to tvůj duchovní bratr. Zjistil bys, že mezi bratry a sestrami má zvláštní postavení. Když sleduješ božské Bytosti, Ježíšova Individualita je v něčem mimořádná od ostatních. Ale ani to by Ti nemělo vzít poznání, že měl totéž JÁ jako Ty. V této Bytosti žije totéž JÁ – TY sám. V čem je Jeho výjimečnost? My něco děláme pro prožitek JÁ. Někdy ale děláme ještě jiné věci, třeba tělesné a někdy se jimi zabýváme tak intenzivně, že na pocit JÁ zapomínáme, někdy se oddáváme nějakým myšlenkovým aktivitám, kdy také zapomínáme na pocit JÁ, ale Ježíš to vše investoval do JÁ – veškeré své fyzické konání, veškerou svoji emotivitu, veškeré své myšlení zaměřil na své JÁ. Přes tyto nástroje neprojevoval nic jiného než vyšší JÁ. Nedovolil lidské osobnosti, aby se projevila. V tom je mimořádný a výjimečný. Kdybychom byli v duchovním světě, kde uvidíme různé Boží syny a dcery, hned pochopíme, že je Ježíš (až Ho tam uvidíme) mimořádný Duch. I mezi Božskými Bytostmi je ON mimořádný. Nesmí nás to ale odlákat od toho, že to jsou pořád Bytosti vzniklé z jednoho jediného JÁ.

Tento pocit JÁ se dá stále více stupňovat, může být zažíván čím dál intenzivněji. V prvním kole budete nadšení z toho, že vám dojde to pochopení toho, že tento pocit JÁ (což jsem přímo JÁ sám), je To, co se hledá. Když to pak ztratíte, bude vám to velice chybět, protože to bylo tak krásné vnímat Sám sebe. Začnete se k tomu vracet a budete to chtít zažívat čím dál silněji. Čím dál silněji to budete zažívat, tím více si začneš uvědomovat důležitost Lásky. Intenzivní prožitek sebe sama = Láska = blaženost = uvědomění si sama Sebe! To je nejvyšší pravda. Čím více se stupňuje Láska, tím více začnete chápat důležitost světa Idejí. Budete vnímat, že je dobře, že existuje mnoho tvůrčích metod. Každý anděl je zosobněním určité tvůrčí metody (Ideje). Čím více začnete vnímat významnost krásu Idejí, tím více si začnete uvědomovat vzácnost různých kvalit. Budete vnímat, že existují různé ušlechtilé kvality a andělé jsou zosobněním těchto určitých krásných kvalit. To všechno vám začne JÁ odhalovat. Čím více je JÁ koncentrovanější, tím více Vás začne nutit k tvorbě. Tvorba není ale možná bez Lásky, Moudrosti a kvality (Vůle). Potom Vy už povedete svoji mysl. Nejdříve od své mysli očekáváte, aby pochopila, že každodenní pocit JÁ je přímo ON. Toto pochopení je první velká událost. Když potom začnete vědomě do pocitu JÁ vstupovat svojí pozorností a myslí, On už vás povede, Vy budete vyučovat svoji mysl přímo. Nebudete k tomu potřebovat chodit na přednášky, ale budete ji vyučovat přímo z první ruky. V další etapě si začnete uvědomovat, že už nestačí si uvědomovat jen fakt, že pocit JÁ je přímo On. Ale čím je JÁ intenzivnější, tím více bude sílit pocit Lásky, blaženosti. A sami si začnete uvědomovat, že jestliže dostatečně neprojevujete Lásku, pocit JÁ ve mně bude umírat. Nestačí jenom to pochopení, když se dívám na jiného člověka, že se nenechám zmást fyzikem, jiným myšlením a cítěním, ale vidím v pozadí totéž JÁ, které je ve mně a musí tam být snaha cítit dobro pro jiného člověka. A budete tak vyspělý, že pokud se někdo bude chovat jako debil, tak vás to nebude zneklidňovat, však on to jednoho dne pochopí, ale musíte setrvávat neustále v tom postoji, že ten debil jsem vlastně já. Akorát skrze tu mysl si to uvědomuji, jaký jsem debil (v jiném těle), ale v jiné mysli (v něm) si to neuvědomuji a proto se taky tak chovám. Ale ta Bytost je stále stejná. Čím více se toto JÁ stupňuje, tím více vzniká svět rozmanitosti, můžete si pak sestavit svůj horoskop (ze kterého nemusíte být nijak moudří). Když jsme probírali stav Jsem – Já Jsem Já – Láska – tvořivost atd., tak Swedenborg taky píše: Málokdo ví, co je to Láska. Láska je chuť tvořit. Málokdo si uvědomuje, že kdybyste neměli Lásku, nezvednete ani ruku. Kdybyste neměli Lásku, nemůže vás napadnout ani jediná myšlenka. Láska = chuť tvořit. Čím více si uvědomuji svoje JÁ, tím větší mám chuť tvořit. Ať už na myšlenkové či fyzické či emoční úrovni, to je jedno. Nakreslíme si to:

Co je to střed? Srdce. Tak jako má kruh střed, tak i člověk má psychologický střed, což je místo ve vaší bytosti, kde se setkáváte se svým JÁ (v srdci).

Astrologický symbol pro Slunce:

Co nám chce tento symbol říct?

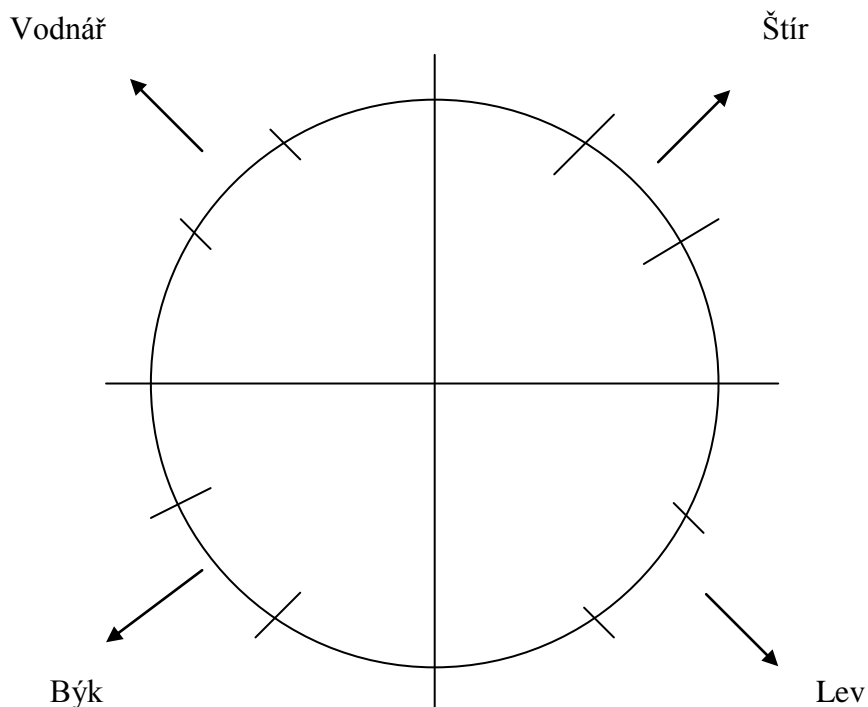

To znamená, že bychom měli pochopit, že v životě se všechno točí kolem Lásky.

Posluchačka: Jinými slovy: Každý chce být šťastný.

J.P.: Přesně tak. S Láskou to začíná a s Láskou to i končí.

Když máme dvanáct znamení, můžeme celý zvěrokruh rozdělit na čtyři kvadranty. Každý kvadrant má svůj střed:

Každý kvadrant má své srdce, které je představováno určitým znamením:

Středem (srdcem) prvního kvadrantu je znamení Býka.

Středem (srdcem) druhého kvadrantu je znamení Lva.

Středem (srdcem) třetího kvadrantu je znamení Štíra.

Středem (srdcem) čtvrtého kvadrantu je znamení Vodnáře.

V těchto čtyřech znameních se plodí energie – Láska.

Kdo může uchopit Boha? Mysl (duše). Veškerý vývoj se týká v prvé řadě vývoje naší mysli. Mysl se má vyvíjet tak, aby byla schopna uchopit Boha.

Pokud má mít astrologie nějaký praktický význam, musíme pochopit, že horoskop (který máme každý svůj osobní) je ne pro naše tělo, ale pro naši duši. Horoskop jen ukazuje, jakým

způsobem se přišla vyvíjet naše duše. První klíčová věc je, že duše musí pochopit, že vše se točí kolem Lásky. Pokud nemám Lásku, nemám nic a nemám ani svoje Já. Někdo má dar od přírody, že má otevřené srdce (kdy mu hoří srdeční čakra) a je schopen tuto blaženost vlévat do jiných srdcí. Pak je otázka času, kdy se objeví prožitek poznání pravého Já, že Já Jsem Já. Můžete jít ale jinou cestou, vědátorskou, kdy se stanete filozofem a začnete pátrat a uvědomovat si, že podstatou všech věcí je JÁ. Čím více pak budete vrtat do tohoto Já svojí pozorností, začne se měnit na Lásku. Podstatou veškerého života je Láska. Intenzivní a čistá Láska, která nechce milovat tělo, která nemiluje nějaký druh emocí či nějaké myšlenkové výtvoř, ale je to Láska, která miluje to živé v člověku, to je ta podstata života. Člověk, který necítí Lásku, nemá šanci se setkat se svým pravým Já. Cítit Lásku je také chuť něco dělat, vytvářet.

Zvěrokruh nám říká, že mám čtyři Lásky. Pokud toto budu vykládat astrologům, nebaví je to, protože je zajímají spíše konkrétní události. Pokud má takový člověk takový přístup k astrologii, dává tím najevo, že ho vůbec nezajímá jeho duše, ale jen jeho tělo. Když ho nezajímá duše, nechce vlastně poznat ani sám Sebe. Všichni říkají, že by měla astrologie sloužit k poznání sebe sama, ale nedělají to.

Oni také říkají, že astrologie slouží k poznání konkrétních událostí. Ale tyto události neříkají, co se děje; pokud se někdo rozvede, či se ožení, či někoho zajede auto, astrologové popisují, co se děje navenek. Skutečný význam je ale někde v pozadí. Když duše prochází těmito konkrétními událostmi, ona se vyvíjí, mění a něco se učí. Horoskop je o tom, co se má duše naučit. Nemá smysl se každodenně vrtat v horoskopu a sledovat, jaké jsou dnes tranzity, ale je to o tom, že pokud se dějí nějaké události, podívám se, jaké jsou tranzity a směry a měl bych pochopit, co to znamená pro moji duši.

Tato čtyři znamení nám ukazují, že člověk se skládá ze čtyř složek – fyzické, mentalita, emocionálnost a Duch. Skrze každou tuto rovinu musí procházet Láska – určitý způsob tvořivosti.

Přistupujme k těmto čtyřem znamením asi takovým způsobem:

Lev představuje činnost, tvořivost, která ve mně vyvolává mimořádně silný pocit Já.

Vodnář představuje naši mentální Lásku. Tak jako srdce má náš Duch, tak i naše mysl má srdce. Vodnář je naše mentální, duševní srdce. Podle toho, kde máme v horoskopu Urana, by měla být Láska vaší mysli. To by vaše mysl měla nejvíce milovat a tím by se měla vaše mysl v první řadě zabývat.

Býk je projevení Lásky na hmotné rovině. Býk a druhý dům nám říká, jakou tvůrčí činností bychom se měli manifestovat na fyzické rovině.

Štír ukazuje na naši emoční Lásku. Mars by měl ukazovat, co by naše emotivita měla nejvíce milovat. Je to tvůrčí činnost (protože emoce spojují), kterou byste měli provádět v kontaktu s jinými lidmi (ve skupinových aktivitách). Pokud se chcete účastnit nějakých skupinových aktivit, podle Štíra a Marsu byste měli vědět, o jakou činnost se jedná.

Váš Duch by měl mít nějakou Lásku.

Vaše emotivita by měla mít nějakou Lásku.

Vaše mentalita by měla mít nějakou Lásku.

Vaše fyzické by mělo mít také nějakou Lásku.

Existují čtyři druhy nějaké různé činnosti a horoskop nám říká, kde by se to mělo projevit skrze každého z nás.

Z diskuse po semináři:

Dva druhy blaženosti (nirvána a Jáství):

Poznámka posluchačky: Dnes jsem cítila, že můj vlastní Duch (že jsem to Já) – Já to říkám, co Ty říkáš, ale že to říkám jako kdyby Já sobě (své mysli), ale slyším to skrze Tebe a můj Duch mi ještě k tomu říká takové boční další vysvětlení.

J.P.: Jasně, i zvěrokruh ti ukazuje, že život musí být prožívám komplexně. Jsou různé duchovní hledači, kteří neustále básní o nějaké jednotě, ale myslím, že i ta jejich jednota je špatně pochopená. Člověk ale nemůže zažívat pouze tuto jednotu. Je sice důležité Ji zažívat, ale stejně tak je důležité vnímat to, že jsme oddělení. Stejně tak důležité je zažívání (skrze mysl) svět rozmanitosti, odlišnosti.

Další posluchačka: Vnímat jednotu je podle mne jednoduché. Člověk nechce pak nic vytvářet a dělat.

Otázka posluchače: Jardo, vím, jaký máš názor na východní směry a usilování o nirvánu, jakýsi pocit blaženosti. Nicméně používáš slovo blaženost i pro ten pocit, když říkáš, ano, to je to pravé (pocit Já), o to nám jde, protože pocit Boha nám přinese nesmírnou blaženost.

Jaký je rozdíl mezi tou nirvánickou blažeností a blažeností z tohoto pocitu Já?

J.P.: To je právě ten problém, který já mám, protože jsem nikdy nepochopil, co ti buddhisté vlastně hledají, co je to ta jejich nirvána.

Další posluchačka: V knize Moudrost Šrí Chinmoye se o tom píše, kdy on vysvětluje rozdíl mezi nirvánou a blažeností.

Posluchač: Já se ptám Jardy, jak to vnímá on. V nirváně se jakoby rozpustím do nějakého pocitu bytí a jsem blažený jenom z toho, že vlastně nejsem.

Další posluchačka: Jedna blaženost je s malým b a ta druhá s velkým B.

Posluchač: Tak jako je elektrický proud různé intenzity, si to představuje, že může být pouze jedna blaženost různé intenzity.

J.P.: Rozlišoval bych mezi blažeností a štěstím. Když si vezmeme čtyři živly, oheň je podstata, to jsi Ty. Země, tělo, emotivita a mentalita, jsou nástroje. Živá skutečnost je pouze oheň. Je jedna živá Bytost, která má tři nástroje. Pokud zažíváš něco příjemného na úrovni svých nástrojů, zažíváš blaženost. Štěstí je stav, kdy zažíváš blaženost skrze Sebe. Pokud si uvědomuješ sám Sebe, je to neskutečně šťastný prožitek. Podstatné je, když jsem vždy vysvětloval, když jsem měl dva zlomové prožitky: Když jsem se stal prostorem. To je asi ta jejich nirvána, když se odtotožníš od svého těla, emotivity, mentality a staneš se jen tím samotným bytím a najednou máš pocit, že tě nemůže nic zasáhnout, trápit, protože zažíváš, že jsi něco absolutně nehmotného, éterického, prostě jenom JSI.

Posluchačka: Nemusíš nic dělat.

J.P.: Víš, že jsi nezničitelný, nesmrtelný, jen JSI.

Posluchač: Tak když jsi, oni se tím pádem cítí blažení. To je blažený pocit?

J.P.: To je euforie. Je to prožitek obrovské svobody. Z tebe spadne jakákoliv povinnost. Nic nemusíš. Jenom jsi a dokonce si uvědomuješ, že vše, co existuje, ať je to myšlenka, či hmotný úkaz, je podmíněno Tebou. Kdyby nebylo Tebe, není nic. Ještě než jsem se kdysi dostal do styku s knihou Neosobní život, četl jsem nějakou knihu a bylo tam něco o bytí. Oslovilo mne to a říkal jsem si, že to je asi ono. Není důležité, z jakého materiálu je ta sklenička, ale je důležitý ten fakt, že existuje. Došel jsem k závěru, že věci jsou rozmanité, navzájem odlišné, ale všechny věci mají společný faktor – jsou. Připadalo mi to logické, to samotné slůvko – JE. Snažil jsem se vcítovat do toho pocitu – JE, že Já jsem tímto JE – Bytím, samotnou existencí. S tímto prožitkem se lze ztotožnit, můžeš se jím skutečně stát. Nebudeš mít tělo, myšlenky,

pocity, nic. Jen budeš. V tu chvíli si uvědomuješ, že nemáš žádný problém, že jsi věčný a to je velmi příjemný prožitek.

Posluchač: Ano, ale tys hovořil o dvou druhích blaženosti. To je jeden druh, ale o tu my neusilujeme (o nirvánu), tu zavrhuje, ale o tu druhou máme usilovat a tu máme zintenzivňovat (pocit Já).

Posluchačka: Protože to je ten vyšší stupeň blaženosti.

Posluchač: Kdysi jsem v tom měl jasno, že ta nirvánická blaženost je blaženost bez jakékoliv chuti tvořit. Bůh je přece samá tvořivost, takže o tohle (nirvánu) přece neusilujeme. Já chci tvořit, radovat se z toho a prožívat štěstí. Právě proto si potřebuji ujasnit tu druhou blaženost, protože mi to připadá, když poslouchám Jardu a mluví o této blaženosti (z pocitu Já), jestli to není jen nějaká intenzivní blaženost této nirvánické blaženosti.

J.P.: Nirvána je Bůh, který ti ukazuje svoje dlaně. Bůh má ale intimní partie, které neukazuje každému. Buddhisti neusilují o poznání intimních partií Boha. Nirvána je dosažitelný stav, ale je to stav absolutně neosobní. Kdežto když hovořím o Jáství, je to osobní záležitost a proč právě to duchovní probuzení má na této planetě velký význam v očích Boha? Protože se zde Bůh setkává s největším protivenstvím. Tato planeta je maximálním vystoupením navenek, ten nejzevnější projev ve vesmíru. Pokud zde někdo zrealizuje Boha, niterné jádro uvnitř každé bytosti udělalo největší cestu směrem navenek. Díky tomuto jsou zde protichůdné věci, že Bůh je to nejniternější a že fyzické tělo je to nejzevnější. Já si myslím, že skrze pozemského člověka se může Bůh maximálně zlidštit. To je právě ten rozdíl: Bůh nechce zůstat neosobní. Bůh se chce stát maximálně lidským. Právě proto, že na této planetě se má Bůh možnost stát maximálně lidským, tak to platí i opačně: Člověk této planety má možnost se stát maximálně božským.

Už z toho titulu odmítám nějaký neosobní stav, když vím, že Bůh usiluje o zlidštění.

Posluchačka: Mám hodně známých, kteří často takto meditují a chtějí prožívat jen ten stav Bytí. Většinou je ale z tohoto stavu někdo vyruší a chce po nich nějaké praktické věci či pomoc, takže jakoby to bylo varování, že toto není to pravé, ale je třeba žít na všech úrovních.

Další posluchačka.: To Bytí je přece jenom ta základna, ten Rak (matka), která musí vytvořit toho Berana (Individualitu). První je to Bytí, které až se koncentruje samo do Sebe, vznikne Individualita.

J.P.: Ano. Máš tělo, mysl, emotivitu. Když je člověk ztotožněný se svým tělem, tak když se něco děje tělu, mám pocit, že se to děje mně. Buddhisté dělají jen to, že toto tělo jenom pozorují. Jen pozorují nezúčastněně, co se děje s tímto tělem. A pokud se něco odehrává v jejich myslích, oni jsou jen nezúčastnění pozorovatelé a sledují ty myšlenky. Oni nic nehodnotí, prostě jsou jen tím pozorovatelem. Když zaujme stanovisko pozorovatele, odtotožňuje se od toho. Tam se sice něco děje, ale mne se to netýká, já jsem jenom ten pozorovatel. Oni se tímto postojem snaží dostat do stavu, kdy se stanou vědomím. Ne že si něco budou uvědomovat, stanou se samotným vědomím, to je to plátno, na kterém se něco děje.

Poznámka posluchačky: Jenomže v tomto stavu nemůžeš být dlouho.

J.P.: To je jedna věc, je to nepřirozený stav (v očích Boha). Bůh tímto kdysi byl, takto On začínal. A oni s tím chtějí končit. Ozvala se mi přes internet nějaká holka a také praktikovala tuto metodu, kdy se stává jen tím pozorovatelem. Když jsem s ní začal polemizovat, trochu se vytočila, protože jsem ji nutil uvažovat jinak, v intencích Jáství. Řekla, že to není její cesta a že zůstane u té své – být nezúčastněným pozorovatelem.

Další posluchačka: Protože je to velmi pohodlné, nebolí to, nenamáhá se.

Další posluchačka: Nemusí nic dělat dalšího. Jen si tak sedí a je. Žádná práce, tvořivost. To je vlastně taková „bezživotnost“.

Posluchač: Ale ten druhý prožitek také přece nebolí.

Posluchačky: Ale nutí Tě k nějakým skutkům, dělat ostatním radost, něco vymýšlet, konat. Dostáváš nápady, jak tvořit. Láska tě nutí tvořit s sdílet Ji.

J.P.: Láska je přímo tvořivost. Mne ale hlavně šokovalo, že oni se staví do pozice, že jsou jenom pozorovatelé. Já jsem jí řekl: A tebe ještě nenapadlo, že i tento pozorovatel může být někým pozorován? I tento pozorovatel může být pozorován! To je ten stav, který jsem popisoval, jak se JSEM začíná měnit na JÁ JSEM a nakonec JÁ JSEM se změní na JÁ JSEM JÁ.

Logicky: Jestliže je nějaký pozorovatel, tak Já jsem schopen pozorovat i tohoto pozorovatele. V tu chvíli ti začne docházet, kdo je ten Pozorovatel pozorovatele.

Posluchačka: Je to ale nezajímá, oni si to prostě chtějí prožít se vším všudy. Oni si nekladou tu otázku: A kdo je tento pozorovatel, který pozoruje, protože by si museli odpovědět, že JÁ. Došli by nakonec zase k Jáství. Až si prožití své bytí a vymáchají se v něm, potom možná proždou.

Další posluchačka: Oni, pokud jsou třeba naštvaní, tak se hned postaví do role pozorovatele a najednou to pozorují a získávají tak jistý nadhled. Ale je to jen nástroj.

J.P.: **At' si každý vytvoří Boha (tu nejvyšší pravdu), jaký se mu líbí. Když ti dám dvě alternativy: I když je dosažitelný stav, kdy budeš samotným Bytím, kdy se tě nic nebude dotýkat anebo budeš mít druhou možnost, že jsi někdo, který si uvědomuje, že existuje úžasná Bytost, která tě má ráda, která je moudrá a je pro tebe zdrojem úžasných informací, a hlavně – je to někdo, kdo tě osobně miluje. Co je lepší stav? Život musí pulsovat, život je spojený s dýcháním. Nemůžeš být statista.**

Posluchač: Myslím si, že tomu všemu rozumím, jen jsem se obával, anebo možná nerozumím jedné věci, že to, když cítím blaženost z prožívání JÁ Jsem Já, není konečný cíl, že? Pak je přece ještě nějaký čin, nějaký vlastní aktivní život, že? Jeho prožívání na plné pecky, ne?

J.P.: Ano. **Prožívání Života na plné pecky znamená – něco dělat, mít nějakou tvůrčí činnost.** O to nám jde.

Posluchač: Ano, to dává smysl.

J.P.: Na tomto světě to není tak markantní, ale až odejdeš do duchovního světa, zjistíš, že existuje nějaká práce, a nebudeš mít ani pocit, že to je tvoje práce, ale budeš přímo cítit, že jsi touto prací. Někdo tam třeba dělá tu činnost, že poučuje nově zemřelé a snaží se jim pomoci se zorientovat v nových podmínkách. To je práce průvodce nově přicházejících duší do duch. světa. On tuto práci vnímá, že je tím přímo on sám. A čím více bude tuto práci dělat, tím více bude mít v sobě Moudrosti, Lásky a Energie, blaženosti.

Posluchačka. On to dělá z Lásky.

J.P.: V podmínkách této planety má málokdo nějakou práci, která ho živí a kterou by dělal přímo ze srdce. V duchovním světě ale takovou práci najdeš. Tato práce bude pak přímo tvůj život.

Posluchačka: To bude radostná práce pak.

J.P.: Pak budeš zažívat také láskyplné vztahy a sdílení s jinými bytostmi. Tato možnost by mi chyběla, tobě ne? Anebo bys chtěl být jen tím pozorovatelem, vždyť to je o ničem!

Posluchačka: To by tě za chvíli přestalo tejně bavit být pozorovatelem.

Další posluchačka: Ale jsou třeba i takoví, které to baví být pozorovatelem.

J.P.: Někdy šmírák, jo? ☺

Další posluchačka: No, oni jsou chvíli pozorovateli, ale za deset minut vezmou telefon a někomu hned volají, protože stejně chtějí něco sdílet. Stejně jsou pak sami důkazem toho, že jim stav Bytí nedostačuje...

... J.P.: Pocity vznikají ne na základě toho, kde je tělo, ale kde je mysl...

... Dotaz posluchače: **Jak bojuješ proti depresím, Jardo?** Tys to na počátku nedokončil.

J.P.: Deprese souvisí s tím, že má člověk v životě pocit, že je opuštěný. Máš pocit, že jsi jakoby sám a že tvůj život nikoho nezajímá. Cítíš, že jsi lidem lhostejný.

Posluchačka: Cítíš se nemilovaný.

J.P.: Ano, a **v tomto stavu je právě velmi důležité vyhledávat přítomnost milující Bytosti.**

Když máš takovou depresi, tak třeba nejdeš na pivo kvůli toho piva, ale jdeš tam proto, abys byl mezi lidmi, vyhledáváš lidskou společnost. Ale pak zjistíš, když jsi každý den mezi těmi lidmi, že tě to stejně neléčí. V restauraci není léčen ten kořenový problém a deprese se budou stále vracet a ty budeš stále nucen dokola vyhledávat lidi. V nitru ale budeš cítit, že není vyřešeno jádro problému. **Můžeš to vyřešit pouze tím způsobem, že musíš vypátrat Bytost, která tě miluje tak nepředstavitelnou Láskou, že je to lidsky nepopsatelné. V takovém stavu si začneš uvědomovat, jak je důležité mít osobní vztah s Bohem.** Protože člověk musí být kompletní, proto jsem říkal, že život je o dýchání.

Když hovořím o tom, že lidská mysl má vypátrat, kdo ji používá, to znamená, že ji používám Já, takže má člověk dosáhnout stavu ztotožnění se se svým vlastním Já, toho, že Já Jsem Já, tak by se pak mohlo někomu zdát, že v tomto stavu se mám udržovat neustále. Ale tam je stejně tak důležitá ta poloha, že moje Já vnímám jako svého partnera. Jedna poloha je, že jsem to Já sám. Musím být schopen nějakou dobu v tom ztotožnění být, a druhá poloha je, že toto Já vnímám před sebou jako svého partnera. To můžu zažít jedinečně tím způsobem, že se stanu duší (myslí), která pozoruje (vnímá) toto pravé Já. Člověk by se měl naučit přebíhat mezi těmito dvěma stavy. Chvilí bys měl být ztotožněný se svým Já a chvilí bys měl být ztotožněný se svojí myslí, která má možnost vidět svoje Já. To pak už probíhá přirozenou cestou, že si nemusíš říkat, že teď budeš tím či Tím. Mění se to samo, tak přirozeně jako když dýcháš. Když si ve stavu duše, v tomto stavu můžeš svoje Já zažívat jako svého nejlepšího Přítele. Může to zažívat i muž, protože každá duše je ženská. I muž může zažívat k tomuto Já mileneckou Lásku. Duše Ho vnímá jako svého Milence. Někdy Ho vnímáš jako svého výborného kamaráda, někdy Ho vnímáš jako svého Milence, někdy Ho vnímáš jako skvělého Rodiče. Pokud budeš takto vnímat Boha osobním způsobem jako někoho, s Kým můžeš prožívat tyto osobní způsoby Lásky, tam najednou přichází obrovské štěstí.

Nemusíš být ve svém životě ušetřen nějakých těžkých a složitých situací, ony mohou nastat. Ty ale budeš vědět, že mají ve tvém životě hluboký duchovní význam, proč se ti dějí a budeš vnímat, že to k něčemu slouží.

Posluchač: To je podstata kvantové fyziky, že můžeš být chvíli tím a chvíli oním. Jakoby nemůžeš jednoznačně určit, jestli jsi částice či vlna, to záleží na očekávání, které máš.

J.P.: A myslím si, že to je právě ten důvod, jako mluvil i Ježíš. Někdy mluvil: To jsem Já (Já a Otec jedno jsme) a někdy zase říkal: ...můj Otec.

Posluchač: K. Weinfurter říkal, že je tělo, mysl a duše. Ty říkáš, že mysl a duše je jedno a on to bere jako dvě věci.

Posluchačka: On tou duší možná myslel Ducha, ne?

Další posluchačka: Spousta lidí si pojem Duch a duše dává dohromady.

J.P.: Ano. J. Benner to taky chápe jinak, píše, že toto Já vytvoří nějakou Ideu, což je určitý způsob fungování a tato Idea je tvá duše. Tato duše následkem nutnosti po svém projevení se se obaluje myšlenkovou podstatou, čili se obalí myšlenkovým tělem a toto myšlenkové tělo je tvé skutečné tělo. On tu Ideu nazývá nějakým činným principem. Když řeknu slovo Duch, představuje to různé úrovně. Buď je to úroveň JSEM, nebo je to rovina JÁ JSEM, nebo je to JÁ JSEM JÁ, anebo je to rovina, když je toto JÁ JSEM JÁ natolik zkoncentrované, kdy zažíváš úroveň Lásky, potom je ta úroveň, kdy Láska vytváří nějakou Ideu, a Idea vytváří nějaké vlastnosti. To všechno je pro mne Duch. Jestliže Benner říká, že mysl je myšlenkové tělo, tak toto myšlenkové tělo vnímám jako duši.

Dotaz posluchače: Odhalení Já se říká mystická svatba?

J.P.: Mystická svatba je setkání mysli s Já. Duše s Duchem.

Posluchačka. Už nežiji já, ale žije ve mně Kristus, duše a Duch je jedno. Tak?

J.P.: No. Já si ale myslím, že je tam velmi důležité měnit tyto dva stavy a přebíhat mezi nimi. ta schopnost být svým Já, ale taky ta schopnost svoje Já vidět jakoby Bytost, která je před tebou. Říkal jsem to v jednom semináři. Když jsem začal během meditace vnímat svoje Já, přicházela euforie, že prožíváš pravdu o sobě. A něco mi začalo říkat: Počkej, nebuď tak zbrklý a nebuď jen ponořen do euforie z prožívání svého Já, ale musíš také uznat skutečnost, že toto Já někdo vnímá. Neoddávej se jen tomu prožitku svého Já, ale vypátrej, kdo je to ten, kdo toto Já pozoruje. V té chvíli mi došlo, že ten, kdo pozoruje toto Já, je moje mysl.

Poznámka posluchačky: Vždycky se denně večer modlím a donedávna jsem se modlila za zdraví těla, duše a Ducha a pak mi něco říkalo: proč se modlíš za zdraví Ducha, Duch je neustále zdravý! Najednou mi to po letech došlo.

J.P.: Duch je přímo Zdraví.